

blev ydet af mange danske Europaparlamentarikere i en meget, meget vanskelig situation.

Jeg fulgte den selv som miljøminister lidt på sidelinjen og prøvede at følge med i forhandlingerne nede i Bruxelles, og jeg kan sige, at det var meget dramatisk. På det tidspunkt under det danske formandskab stod der faktisk 11 lande sammen mod Danmark i forbindelse med behandlingen af koncessionsdirektivet. Det, at det lykkedes at få det igennem på en måde, der fuldt ud respekterer den fundamentale danske interesse i på den ene side at bevare overhøjheden til vore egne ressourcer og på den anden side vores forpligtelser over for A.P. Møller, synes jeg var et fornemt resultat og et, vi kan være glade for, og som vi i allerhøjeste grad har en interesse i og en pligt til at gennemføre på en loyal og fornuftig måde her i Folketinget.

Det vil selvfølgelig også være i den ånd, at jeg går ind i udvalgsarbejdet for at få afklaret tingene. Er der relevante forslag, der skal ændres, så lad os diskutere dem. Jeg synes imidlertid, vi har fundet en god balance i det lovforslag, der her er fremsat, og det skal jeg komme tilbage til i forbindelse med mine konkrete svar til ordførerne, men regeringen er åben over for at diskutere de her ting. Det er vigtigt for os, at der er et bredt flertal bag.

Må jeg så også gøre den bemærkning derudover, at det er rigtigt, at der er en række bemyndigelser i dette lovforslag, ligesom der er en række bemyndigelser i den eksisterende lov, når det drejer sig om koncessionsgivning ved udnyttelsen af den danske undergrund. Den konkrete udnyttelse af disse bemyndigelser afhænger imidlertid af, om regeringen har et flertal bag sig i forbindelse med fastsættelse af vilkårene ved de enkelte udbudsrunder. Det har været et gældende princip i den eksisterende lovgivning, og det vil også være et gældende princip i den kommende lovgivning.

I forbindelse med fjerde udbudsrunde, hvor vi havde mulighed for at gå langt videre i vores vilkårsfastsættelse efter den dagældende lovgivning, end vi faktisk i enighed valgte at gøre, fastsatte man nogle vilkår, der var tilpasset den situation, at man måske på nogle marginale felter i Nordsøen ønskede at have så mange til at udforske den danske undergrund som overhovedet muligt.

Det lykkedes for os i kraft af de vilkår, der blev stillet op for den fjerde udbudsrunde, og som der stort set var enighed om i Folketinget, at fremkalde mange relevante ansøgninger fra

forskellige konsortier, og i øjeblikket er man så i gang med at prøve at finde frem til konkrete aftaler om videreudforskning.

Jeg nævner det her for at illustrere, at loven er en rammelov i den forstand, at den gør det muligt at vælge mange forskellige strategier i den enkelte konkrete situation, men det endelige valg afhænger af, om regeringen har Folketingets flertal bag sig eller ej, og det synes jeg må være tilfredsstillende.

Så skal jeg nævne, at der er en række af de spørgsmål, som ordførerne har stillet, som jeg er sikker på vi med fordel kan få gentaget skriftligt, sådan at man kan få en udtømmende besvarelse. Jeg indrømmer, at det også for mig, og jeg tror endda, at det selv for hr. Enggaard har været et vanskeligt forslag at læse igennem første gang, man læste det. Hvad er vi nødt til af hensyn til EF? Hvordan skal det ene forstås i forhold til det andet? Jeg synes, det er helt naturligt, at man stiller disse spørgsmål, og så prøver vi, så godt vi formår, at svare på det i Det Enerkipolitiske Udvalg.

Lad mig tage et eksempel: Som svar på spørgsmålet fra fru Eva Møller – og jeg tror også hr. Duetoft var inde på det – om, hvorfor der kun skal lægges vægt på de direkte negative erfaringer og ikke de positive, vil jeg svare, at det er, fordi det står i direktivet. Men det er selvfølgelig ikke ensbetydende med, at man ikke i sin vurdering af en ansøgers kompetence i høj grad kan støtte sig til sine positive erfaringer med den pågældende; det siger sig selv. Det vil jeg også meget gerne give udtryk for i et skriftligt svar, hvis man gentager spørgsmålet til mig. Men det er altså direktivet, der lægger vægt på de negative erfaringer. Det er selvfølgelig også derfor, vi har taget det med ind.

Flere har kredset om spørgsmålet om forholdet til A.P. Møller. Danmark har en aftale med A.P. Møller: en eneretsaftale fra 1962. Den vedstår vi. Det, vi har fået bekræftet i EF i forbindelse med vedtagelsen af koncessionsdirektivet, er, at Danmark kan leve fuldt ud op til sine forpligtelser i så henseende. Der er ingen ændring i de forpligtelser, vi har i forhold til A.P. Møller, og der er ingen ønsker fra min side om at sætte det mindste spørgsmålstegn ved dette. Der er efter min og mine retslærde medarbejders vurdering ingen som helst tvivl om, at det forholder sig sådan. Men hvis man vil have det skriftligt, gentager jeg det meget gerne.

Den ret, man har fået til at kunne forhandle inden år 2012 om fortsættelse af aftalen, består